

Kepler62: Pionjäreterna

Översättning: Marjut Hökfelt

**BONNIER
CARLSEN**

KEPI.

CER62

BOK FYRA:
PIONJÄRERNA

Panascera

1.

- Vakna! säger jag till Ari.
- Mmmm, mumlar Ari. Marie?
- Japp, det är jag. Vi är framme.
- Va? Är det sant?

Ari ser ut som om han fått en elchock. Jag tror att vi alla svimmade när vi dök igenom maskhållet, och hit. Jag kommer bara ihåg svart, svart och svart. Och ljusglimtar. Och att allt blev mörkt.

Jag kan inte se ordentligt, för ögonen är grumliga av tårar. De har tvingats vara i mörker länge. Glädjetårar är sällsynta, och jag bryr mig inte om att torka bort dem på en gång.

Jag var tydligen den första av oss att vakna. Genom fönstren syntes ljus. Något blått. Något grönt. Hittills hade det genom rymdfarkostens fönster inte syntts något annat än ett oändligt mörker.

Men inte nu längre. Grönt och blått är just nu världens vackraste färger. De betyder liv.

– Vad som än händer, Ari, är vi de första, viskar jag. De första människorna i världshistorien att

landa på en planet utanför vårt eget solsystem.
Lite som Adam och Eva.

Jag behöver kanske inte viska, men just nu känns det som det enda rätta sättet att prata. Vi har rest 1 200 ljusår från jorden, upplevt tyngdlöshet, muskler som förtvinat, hypersömn, en meteoroidstorm och ett maskhål. För att komma hit. Där vi ska leva resten av våra liv.

Jag vet att farkosten rör sig snabbt, men det känns som om vi svävar i slowmotion mot planeten som skymtar nedanför. I min kropp hinner en hel sommar passera. Elseglet har brett ut sig som ett paraply och fungerar som broms medan vi landar på Kepler-62e.

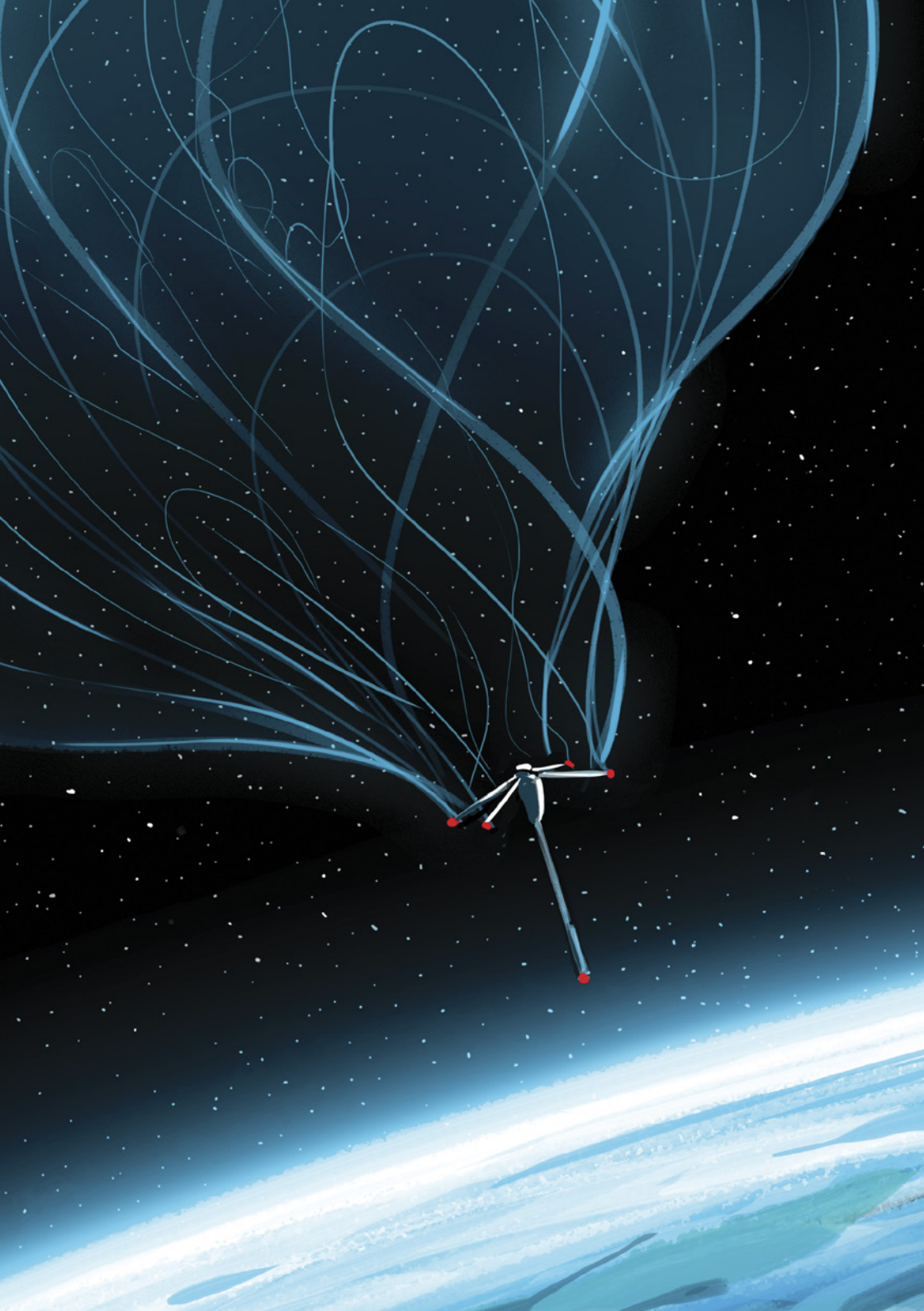
– Mmmm, mumlar Ari igen och sätter sig upp.
Är det långt kvar?

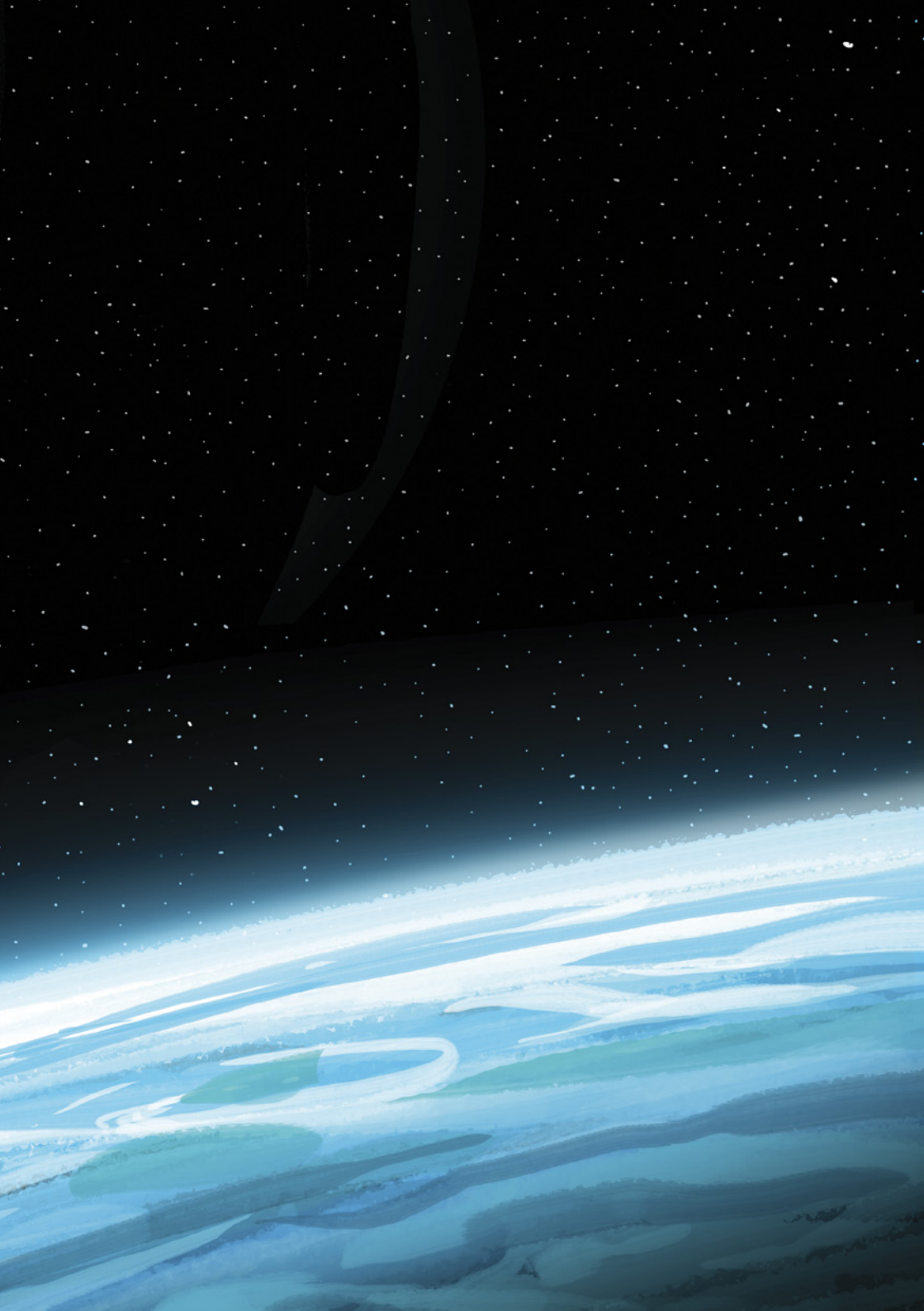
Jag ler. Ari är som en liten pojke som sitter i en bil och frågar sin mamma när de är framme. Men vi har ingen mamma ombord. Bara tre barn. Och Olivia. Och vi befinner oss inte i en bil, utan i en rymdfarkost. Eller egentligen på en stjärnseglare. Med samma namn som ett av Columbus fartyg: Santa María.

Santa Mariás gigantiska elsegel har fört oss hit. Ari har försökt förklara farkostens teknik för mig, men min hjärna vill inte förstå.

Ari är säkert trött efter allt som har hänt sedan vi flög från Area 51 till den internationella rymdstationen ISS 4. Och därifrån den ofattbart långa sträckan hit, till en plats där ingen människa har varit före oss. Vi har åkt i över 400 jordår, fastän det för oss har känts som bara några månader. Jag fattar inte hur det är möjligt, det har något att göra med att Santa María har färdats så snabbt att tiden har gått relativt sett långsammare än på jorden ... eller något. Min intelligens räcker inte till för att förstå. Men alla som vi känner på jorden är redan döda. Visserligen kände jag inte särskilt många. Bara pappa, våra tjänare Magda och Alfred och piloterna Jim och Jeff. Och så en pojke, Erik, som jag hoppades skulle gilla mig – fast det gjorde han nog inte. Egentligen borde jag vara nedbruten av sorg nu, men efter mammas död har jag knappt känt något alls.

Det var tre stjärnseglare som gav sig i väg: Santa María, Pinta och Niña. På var och en fanns fyra personer. Man kallade oss hjältar, mänsklig-
hetens hopp och framtid. Ari har berättat att president Marie Goodwill rentav hyllade oss – jag hörde inte hennes tal, eftersom jag var

nedsövd med hjälp av läkemedel. Presidenten och jag har samma förnamn, något annat har vi nog inte gemensamt.

Stjärnseglaren Niña klarade inte resan, utan krockade med meteoroider och exploderade. Tyske Uli, franska Mirelle, indiske Vikar och argentinske Julio dog. Verkligen jättehemskt, och jag har dåligt samvete över att jag inte sörjer mer. Men jag hann aldrig lära känna dem särskilt väl.

Nu är vi åtta kvar. Ari, Joni, Olivia och jag, Marie. Och så Min-Jun, Lisa, Svetlana och Albert på stjärnseglaren Pinta, som ligger strax bakom oss. Svetlana är stor och söt. Jag är minst sagt irriterad över att Ari tittade så länge på henne på Area 51. Tror jag.

En liten varm hand griper tag i min, och när jag tittar ner ser jag Aris lillebror Joni. Han är också vaken. Ögonen glänser nästan som speglar, men han ser trött ut. Handen känns febrig.

– Vi måste börja sätta ihop modulerna så snart vi har landat, säger Ari.

– Hoppas luften går att andas. Och att vi inte blir nedskjutna av elaka rymdvarelser på en gång, säger Joni.

– Kursen är rätt, meddelar en likgiltig röst.

Förbered er för landning. Jag stannar kvar i cockpiten tills farkosten står still.

Olivias röst knastrar i högtalarna. Hon låter inte särskilt glad. Det är ju fint att vara professionell, men hon kunde väl också vara lite ivrig över att vi äntligen ska landa på Kepler-62e efter den mest sinnessjuka resan i mänsklighetens historia. Utan överdrift, snarare tvärtom.